

SZÖGI CSABA

Aranyteher

Avagy ércel mért életek

Szereplők

SÁNTHA LUCIÁN, cseppet leharcolt negyvenes, kötetlen munkaidejű rabszolga egy állami ércbányában

VÖRÖS LUKRÉCIA, kortalannak tűnő pszichológus, súlyosan megpakolva aranyékszerekkel, ezüstszínű sminkkel és hercig „vastüdökkel” (játszhatja férfi is, csak jó nagy melle legyen, esetleg pödrött bajsza is)

VAVA, a mindenség Ura (különleges szerzet, nem evilági, végig csendben áll egy helyben, kissé a háttérben, csak időnként vág groteszk grimaszokat és mormog ótritoni nyelven Lucián felé, aki őt egyedül látni képes; kezében rozsdás mérleg)

A VAK ZENÉSZEK KARA, mely „lassan lépked a fűben”

Flashback Vol. 1

ÁPOLÓ, leginkább egy málé pékinásra emlékeztet

MASZTURBÁLÓ BETEG, aranycsíkos pizsamában (akár a többiek a kórteremben), hatvanas, virgonc

ÁRNY 1, öltönyös, nyakkendő, elegáns biznismen, nyakában ormótlan, vastag aranylánc

ÁRNY 2, nyolcvanas, girhes-szívós, mintha a maszturbáló nemzője lenne

ÁRNY 3, kilencven plusszos vézna szipirtó, egy ágyban a még vénebb öreganyjával

Flashback Vol. 2

PINCÉRNŐ, csinos harmincas, modorával, öltözetével egyaránt kilóg a kocsmá levitézlett, kopott „öreg halászáinak” társaságából

MÁTÉ EVANGÉLISTA, picit szakadt, hosszú és zsíros hajú egyetemista zavaros tekintettel, ősröcker prototípus, sittes tetkók, fémláncok és -fityegők

IZOMPITYU, kigyúrt, tetovált, izompólós, aranyékszeres harmincas szekrény, tipikus ősbunkó izomagy

ÖREG HALÁSZ 1, hetven plusz, Hitler-bajusz, franciasapka, kopott munkásköpeny

Flashback Vol. 3

BRÜNHILDA, gusztusosan „húsos”, ugyanakkor már-már túlápolt harminc plusz, a kapuzárási pánik külső jeleivel is

Flashback Vol. 4

TÖRZSKÖZÖNSÉG

(Továbbá: ápoltak, kocsmatöltelékek, menádok – a flashbackek „díszlete”)

A VAK ZENÉSZEK KARA *(a függöny előtt, lehet énekelve is, akár falsul, sőt! – és így végig, az összes „songnál”)*

szikrázó vitorlavászon

a magas ég apró arany szegeletén látszom

ahogy szemhéjaid mögött lassanként

mindenre alászáll az alkonyat

nem fázom

lelkem azóta sem szívja fagy

se rettegés

se gyönyör

se kín

se a haragszomrád
se a jajdeszépvgy
óh hazám
azám
bizony pipiske havon
felpipiskedek az isten
homlokáig
s ezüst csókot nyomok az öreg
fejére hej
mindenek tetejére numi tárem
arany atyácskám
szegezd hát tekinteted a
világ virágos bölcsejére
ember lakik itt s
toportyán
kutyabenge nadragulya
szőke folyó s folyami
garnéla a folyó
partján
zöld a gyékényes és
zöld a víg kedvem is míg zengi
zöld nótáját a vén lantos
a lantján
nincs szív mit át ne
járna
s nincs seb melyet
heggel nem takar nincs nő
nincs sírás a pillanatom
az örök a végtelen kihívás

(függöny fel)

*Szín: Kopott rendelő asztallal, székkal, kanapéval a színpad bal térfelén.
A jobbon a flashbackek zajlanak.*

SÁNTHA LUCIÁN *(hason fekszik a kanapén, lábaival idétlenül kalimpál, állát az alkarján nyugtatja, kendertől vörös szemeit befelé fordítva mámorában megél, maga mögött hagyva a világot; amikor a pszichológussal kommunikál, a szeme végig csukva, kivéve néhány pillanatot; magában mormogva)* Emlékszem mindenre, és ott voltam mindenütt. Nincs varázslat. Ez a pokol.

VÖRÖS LUKRÉCIA *(meglepetten felpillantva a papírjaiból)* Parancsol? Ez a panasza?

SÁNTHA LUCIÁN *(unottan)* Ellenkezőleg. Mára ez maradt az egyetlen vigaszom. Egyébként egy ősi Siva-himnuszról idéztem. Rendkívül tanulságos írás, ajánlom figyelmébe, kedves assz... *(résnyire nyitja szemét, első alkalommal vet pillantást a pszichológusra; elgondolkodva)* asszonyom.

VÖRÖS LUKRÉCIA Akkor mi a panasz? Amikor felhívott, azt mondta, egy ideje elvesztette a motivációját, és... *(a többi a jegyzeteiből olvassa)* ébredéskor semmi kedve felkelni az ágyból, jobban szeret aludni, mint ébren lenni, de ha választani lehetne, leginkább a halált kívánná osztályrészéül...

SÁNTHA LUCIÁN *(félbeszakítja)* Bocsánat, nem a halált. A nemléte. Nem ugyanaz... És hogy semmi kedvem a „dran”-hoz, avagy ehhez az egész *drámához*, ha így jobban tetszik... Tudja, a *semmit* és a *valamit* ésszel elgondolni egyaránt kemény dió. De a semmi valahogy mégis kézenfekvőbb, nem gondolja? A panaszom egyébként az, hogy dobog a szívem. Már mint hogy *érezem*, ahogy dobog. Olyan... egyetlen az én helyzetemben, ha fogalmazhatok így.

VÖRÖS LUKRÉCIA Ezt meg hogy érti?

SÁNTHA LUCIÁN Már mint azt, hogy egyetlen?

VÖRÖS LUKRÉCIA Nem. Azt, hogy *érzi*.

SÁNTHA LUCIÁN Nos, nem tudom, észrevette-e, kedves, khm, asszonyom, hogy gyermekkorunkban, néhány kivételes alkalomtól eltekintve, nem érezzük, ahogy dobog ez az izmos, üreges szerv. Tudni persze tudjuk, de nem figyelünk oda rá. Nem *érezzük* igazából. Én legalábbis egészen a húszas éveim elejéig nem éreztem...

VÖRÖS LUKRÉCIA Miért, mi történt akkor? Amikor elkezdte „érezni”?

SÁNTHA LUCIÁN Akkor szívtam először albán füvet. *(Röhög)* No, *akkor*

igazán éreztem... – majd szétrepesztette a bordáimat, ezt az ócska csontketrecet –, és azóta is egyfolytában. Első alkalommal ketten toltuk el a dzsolját, ami annyira gyantás volt, hogy mindenütt átütött a cigarettapapíron, és többször is újra kellett gyújtani. Utána órákig csak jártam a város utcáit mantrázgatva, végül pedig átmásztam egy templomkert kerítésén, és a kőfeszület előtt térdre borulva imádkoztam, hogy csak még ez egyszer éljem túl, aztán *soha többé*... Néhány napra rá, amikor négyen-öten szívtuk el ugyanazt a mennyiséget, és én hazafelé ugyanott találtam magam, ugyanazon feszület előtt, ugyanabban a pozícióban, hát... onnan kezdve hagytam a picsába az egészet. Mármint az imát, és csak engedtem magamat sodródni...

VÖRÖS LUKRÉCIA (*izgatott kíváncsisággal*) Azóta is használ tudatmódosítókat?

VAVA (*grimaszol, közben belepottyant egy súlyt a mérleg jobb serpenyőjébe*)

SÁNTHA LUCIÁN (*nyitott szemmel visszagrimaszol, majd lélegzetvételnyi szünet után, szemét ismét lehunyva*) Nos... hm... időnként előfordul...

Flashback Vol. 1

Szín: Kórházi szoba éjjel, vaságyak, bennük fekvő/alvó betegek, az egyik a paplan alatt maszturbál, fény csak a folyosóról és az utcára néző ablakon át szűrődik be.

SÁNTHA LUCIÁN (*tizenegynéhány évvel fiatalabban az egyik ágyon fekszik hanyatt, öt helyen erősen a rácsokhoz kötözve; gondolata „kihangosítva”*) Ugye semmi sem teljesen egyértelmű. Aki végigjárta már ezt az ösvényt, tudja, mire gondolok. Aznap este egyszerre zuhant rám a számtalan, párhuzamosan egymásra épülő világ. Sok volt ez nekem. Úgy tűnik, nem készültem még fel. (*Fennhangon, visítva*) Akárki vagy, ha istent ismeresz, szabadíts ki, mert azonnal behugyozok!

ÁPOLÓ (*néhány perc és üvöltés múlva kényelmesen besétál jobbról, fémkacsát hoz*) Nesze, vizej ebbe.

SÁNTHA LUCIÁN *(kétségbeesetten)* Abba én képtelen vagyok... *(Nyöszörög)* Kérlek, oldozd el a köteleimet! Itt volt a barátnőm, lekötözött pusztá hülyeségből, majd visszautazott Szabadkára. Most mit fognak szólni ehhez az emberek? Félre fogják érteni... Szabadíts ki, mert behugyozok ebben a szentségtelen pillanatban!

ÁPOLÓ Nem tudlak...

SÁNTHA LUCIÁN Hozz valami ollót vagy kést... Várj, itt van a fiókom-ban... *(Körbékémlél)* Hova tették az íróasztalomat? A faterom teljesen átrendezte a szobát. Mindegy, kimész a konyhába, ott van alulról a második fiókban egy...

ÁPOLÓ *(hökkenten, ugyanakkor cseppet elbizonytalanodva)* Milyen konyhába...? Itt nincs konyha, csak szobák vannak... Várj, kimegyek, kerítek valamit... *(jobbra el)*

SÁNTHA LUCIÁN *(egy ideig dermedten, lihegve bámul utána, majd megpróbálja kiszabadítani a csuklóit, de azok csak még jobban beleszorulnak a hurrokba; egy idő után felváltva üvölt és zihál, amikor egyszer csak a szemközti falnál megpillant egy automatát óvszerekkel, cigarettákkal és öngyújtókkal; jobbról már jön is a tulajdonos a feleségével)* Kérem, kölcsönadnának egy öngyújtót? Csak amíg elégetem ezt a szart a csuklómnál. Iszonyatosan kell pisálnom, ki akarok szabadulni!

ÁRNY 1 Sajnálom, de mi épp elcuccolunk. *(Eltűnnek automatástól)*

SÁNTHA LUCIÁN *(körbenéz a szobában, honnan jöhetne még segítség, amikor a maszturbáló beteg mellett megpillant ugyanazon az ágyon még egy férfit, az előbbi előtt térdelve pedig egy prostituáltat, amint épp rábukik a maszturbáló makkjára; Lucián meredten nézi őket)*

MASZTURBÁLÓ BETEG Hrrrrrrrr... ááá... úúú... áááÁÁÁ!

ÁRNY 2 *(felemeli a fejét a maszturbáló mellől)* Legalább ne bámulj ide ilyen feltűnően!

SÁNTHA LUCIÁN *(üvöltve, mint a féreg)* Bazmeg, engem nem érdekel az egész, de miután vége a romantikának, a hölgy igazán idefáradhatna, hogy eloldozzon, mer' behugyozok, bazmeg! *(Tovább küszködik, talán órákon át, mire ismét felüvölt)* Senki nem segít rajtam, a kurva életbe?! Bassza meg, bassza meg... Ügyeletes! Ügyeleteeeeeeeeees!

ÁRNY 3 *(valahonnan a sötét sarokból)* Nem kell kajabálni! Ki kell menni a

WC-re. Csak szépen, nyugodtan.

SÁNTHA LUCIÁN Hogy a piczába mennék ki, bassza meg, amikor valaki lekötözött?! Bassza meg! *(Zihál)* Ügyeleteeeeees! *(Teste ívben megfeszül; itt a kép kimerevedik, kivilágosodik, majd elenyész – vissza a pszichorendelőbe)*

A VAK ZENÉSZEK KARA *(képváltás közben)*

a vén zenész vándor gitárjával
mit akar
tarkót vakar lepi a penész árad a
csend mennél már menj hát
vár rád párizs new york és
dakar
indulj szólít a csend az álom
s a végtelen belenyugvás
a neve nem más
mosoly
hazaérni mindenáron
míg az utamat járom
mászom a hegyet (mely nem
megy mohamedhez sohasem)
albatroszt nem látok csak
legyet
fekszem a porban élvezem
helyem nincs itt a sorban
se ott persze s
örömöm se lehet a borban
a borban az új
borban sej
vinnyogni nem látsz
rágyújtok rágyújtok
hola hombre
buenos dias comprensible
hol van a víz hol van (water

wasser szú aqua
voda hogymondjákaz
inuitok az igazság
borban)

SÁNTHA LUCIÁN *(továbbra is lehunyt szemmel Lukréciahoz)* Egy piszok rossz tavasz után történt, valamelyik nyári fesztiválon gályáztam épp. Harmincöt percig áztattuk az angyaltrombitát az előírt tíz helyett, ráadásul a dózis többszörösét. Ahogy elkortyoltam a részemet, pár percre rá már jött is a flash. Hamar meglógtam a többiektől, mert sötét szárnyakat láttam suhogni az arcom körül. Elbotorkáltam egy közeli, rejtett és néptelen tisztásra. Leültem a gyepre, mert állni nem tudtam. Majd még lejjebb, de a fekvő helyzetből is zuhantam tovább valamerre, gravitáció, talaj, egzakt dimenzió híján. Hazamenni, ennyi lebegett előttem. De hova haza? Tétova lépések, nincs irány, a térézék veszett el, vagy a tér is csak fikció, nem tudtam. A hídnak van fémkorlátja, eddig minden rendben. De a korlát elfogyott, abban a pörgő gömbben nem volt hol megkapaszkodni. Arcok, testek kavargtak, próbáltam mosolyogni, tettemem, hogy sétálok csupán. Gyatra kísérlet. Furcsa látvány lehettem, ahogy keringek, talpam olykor a sötét felhőket célozza... A mentőkocsitól néhány lépésre estem össze, onnantól sokáig homályos... Persze a pszichiátrián virradt rám. Előtte az éjszaka félhomályában és delíriumában azt képzeltem, a fásli a csuklómon mély vágásokat takar, szóval, hogy felvágtam az ereimet. Holott csak kikötöztek, mert a gyomormosás után egyből húztam volna vissza bulizni. A kórházból aztán ebéd után a saját felelősségemre el is engedtek, „na dalje kučno lečenje”. Naná, hogy azonnal a fesztivál felé vettem az irányt. Útközben beugrottam a boltba egy kétliteres sörért, este pedig már felléptem a punkzenekarommal a kisszínpadon...

VAVA Aaan-brlpp! *(Újabb, még nagyobb súlyt pottyant ugyanabba a serpenyőbe)*

SÁNTHA LUCIÁN *(VAVA felé, szemét felnyitva, grimaszolva)* Hrk-hrkk!

VÖRÖS LUKRÉCIA *(egyre élénkebb érdeklődéssel)* Hány éves korában kezdett el ilyen életet élni?

SÁNTHA LUCIÁN *Milyen* életet...? Kábé négyévesen. Besztondultam az *Egri csillagoktól*. (*Röhög*) De komolyan, nincs jobb narkó a szépirodalomnál... meg úgy általában a művészeteknél. Az *igazán* jó alkotásokra gondolok. Amelyek felébresztenek. Fel ebből a talmi életből. Igazából nem is értem, mi a fasznak költöttem aztán azt a rengeteg lóvét cefrére és anyagra... Egy idő után nyilván már csak az élvezet kedvéért. Nincs túl sok jelentősége a bábtest és a maszk elrongyolódásának, a hedonizmus meg olyan mókás... No, az első kijózanodott reggel már nem akkora poén, szóval mióta megtehetem, csak és kizárólag minőségi és természetes szeszt és motyót fogyasztok.

VÖRÖS LUKRÉCIA Miért, előtte hogyan volt?

SÁNTHA LUCIÁN Most hadd ne meséljek el mindent a ragasztótól és a benzintől kezdve a tablettákon és a beütött füveken keresztül a filélés pálinkáig és a román ipari szeszekig, mert a bűdös életben nem érnék a végére. Annyit viszont leszögezhetek (*egy pillanatra felnyitja a szemét, s Lukrécia-ra kacsint*), hogy az egyetem első két éve alatt csupán kannás borból annyit vedeltem, amennyi egy életre elegendő. Sőt, több embernek több életre is. Máté evangélistával egy-két napos szünetek közbeiktatásával két-három hetes láncívászatokat rendeztünk a legocsmányabb lebujszókban. Kizárólag a legócskább pancsolt lőrét ittuk minden nap, ébredéstől ájulásig. És persze nem igazán ettünk és tisztálkodtunk időközben... No, lediplomáztam mégis sikerült.

VÖRÖS LUKRÉCIA Szinte hihetetlen... Mégis hogyan?

SÁNTHA LUCIÁN (*vihogva*) Az aranymódra szikrázó intelligenciámnak köszönhetően. A bódulatra is csak ahhoz volt szükségem, nehogy véletlenül summa cum laude végezzek! (*Viháncolva a hasára fordul, tovább kalimpál a lábaival, karjaival pedig repdeső mozdulatokat végez*) Igazából csak ravaszság kérdése az egész, meg persze az is lényeges, hogy az ember ne vegye halálosan komolyan magát, legalábbis ebben a társadalomnak nevezett bohózatban. Akkoriban én sem tettem, később viszont, amikor gályarabságra ítélttem magam pusztá szeszélyből, megváltozott a helyzet. De addig...? (*Ciccent*)

Flashback Vol. 2

Szín: Egy csehó valahol Bivalybasznádon, súlyos és rozsdás fémasztalok és -székek, melyeken „öreg halászok” gubbasztanak – persze akad egy-két fiatal bika is, nő viszont csak egyetlen, a pult túloldalán; a büzlő budi előtt rexasztal.

SÁNTHA LUCIÁN *(cirka húsz évvel fiatalabban Máté evangélistával a kora délutáni nyitáskor becammog; már egyikük sem szomjas: túl vannak egy rekesz lejárt szavatosságú búzasörön; első útjuk a pulthoz vezet)*

PINCÉRNŐ *(nem kérdez. Tölt. Gondnokfröccsöt)*

SÁNTHA LUCIÁN *(Máté evangélistával a sarokasztalhoz lép. Mielőtt az ott éktelenkedő poros művirágot vaktában elhajítaná, társa gyorsan átteszi azt egy másik asztalra. Leülnek, isznak. Szó nélkül, tempósan. Néhány óra elteltével a fröccsről átváltakan forralt borra. Telik az idő, szó továbbra sem esik. De az egész kocsmában sem. Csak a rexgolyók csattogása hallatszik, meg persze szól a Sláger Rádió. Aztán Lucián valamikor félidőben váratlanul felüvölt)* Utálok az embereket, utálok mindenkit! Utálok az embereket, utálok mindenkit! UTÁLOM! AZ! EMBEREKET! UTÁLOK! MINDENKIT!

MÁTÉ EVANGÉLISTA *(csendesen, kimérten)* No, öreg, mi van má? No.

SÁNTHA LUCIÁN Utálok az embereket, utálok mindenkit! Utálok az embereket, utálok mindenkit! UTÁLOM! AZ! EMBEREKET! UTÁLOK! MIINDENKIT! *(Vég nélkül, bele az álmos krimó szottyadt nyugalmába)*

PINCÉRNŐ *(igazán kedvesen)* Tényleg, szomszéd, kicsit csendesebben. No.

SÁNTHA LUCIÁN Utálok az embereket, utálok mindenkit! Utálok az embereket, utálok mindenkit! UTÁLOM! AZ! EMBEREKET! UTÁLOK! MIINDENKIT! Á-á-á, á-á-á!!!

IZOMPITYU *(előlép a semmiből, és ököllel, izomból orrba bassza Luciánt. Megáll előtte toronymagasan, remegve az idegtől, szótlánul, a keze még mindig ökölben; zihál)*

SÁNTHA LUCIÁN *(elhallgat, de semmi mással nem reagálja le az iménti ütést, tudomást sem vesz a tőle tíz centire feszülő kolosszusról. Kortyol a poharából, észreveszi, hogy eleredt az orra vére, a kézfejevel kezdi törölgetni,*

majd Máté evangélistára pillant) Van egy zsebkendőd elsejéig? (A hangja nyugodt)

MÁTÉ EVANGÉLISTA (lassan feláll, hogy a farmerzsebéhez férjen)

IZOMPITYU Mi van?! Akarsz te is?! AKARSZ TE IS?! (Félő, hogy lassan széjjel-repeszti izmos testét a mérég)

MÁTÉ EVANGÉLISTA (épp csak egy pillantást vet rá, mint egy útjába kerülő száraz kutyaszarra, aztán ad Luciánnak egy zsebkendőt, visszaül a helyére, és nyugodtan iszogatnak tovább; ismét csendben)

SÁNTHA LUCIÁN (újabb néhány óra elteltével, pontosan záróra előtt fizet, hóna alá kapja a féláljult Máté evangélistát, kicipeli a csehóból, ott a talajra helyezi, és a lábánál fogva, szánkóként vonja maga után a munkásszálló felé. Máté evangélista feje nagyokat zöttyen a kátyús, csonttá fagyott úton)

ÖREG HALÁSZ 1 (a kocsmá bejáratából) Ne úgy vidd má', há' fájhat neki-je...

SÁNTHA LUCIÁN Nem fáj ennek biztosan.

MÁTÉ EVANGÉLISTA (fejét kicsit megemelintve, barátságosan) Nem fáj!

ÖREG HALÁSZ 1 No, akkó' isten hírive! Jojcsakát! (Itt a kép kimerevedik, kivilágosodik, majd elenyész – vissza a pszichorendelőbe)

A VAK ZENÉSZEK KARA (képváltás közben)

odamegyek-arramegyek

kecses lankák rónák

hegyek

látjátuk feleim szümtükkel mik vogymuk

s aztán még

menni vagy maradni

ugyan

hát a világ köldöke

mindig veled van vándorol

csak pillants fel öreg

álmodból álmodó

én nem ott mérettetek

s nem is aranyárban hol

mázsálásra a költő ma

sorba áll
szólítsa bár allah siva
vagy a halál
nem
aprócska költőcske útjára
rátalál
a hazám
azám
hazám már-már nem is a
nyelv
inkább a tiszta
gondolat

VÖRÖS LUKRÉCIA Szép... És mitől volt olyan „piszok rossz” az a tavasz,
amit említett? A „gályázástól”?

SÁNTHA LUCIÁN Á, az csak később jött. Akkoriban még több mint le-
zser voltam a melóban. Tömény gonzóság. A gondok akkor kezdődtek,
amikor unalmamban összejöttem Brünhildával...

VAVA Maaa.. mambudza! Grpsz-trpsz! *(Újabb, még nagyobb súlyt pottyant
ugyanabba a serpenyőbe)*

SÁNTHA LUCIÁN *(VAVA felé, szemét felnyitva és forgatva, grimaszolva)*
Eeembrlb, brkk-hrkk!

VÖRÖS LUKRÉCIA Milyen a nőkhöz való viszonya úgy általában?

SÁNTHA LUCIÁN Ambivalens...? Hosszú történet, majd legközelebb
részletesen is elmesélem. Vidám és szomorú egyszerre. Mindenesetre
hatalmas és rendkívül izgalmas kaland, az az egy biztos! De mi másra is
számíthat az ember ennek a kvázi univerzumnak a legnagyobb miszté-
riumától? Hanem ez a Brünhilda-ügy még nálam is kiverte a biztosítékot.
Előbb csak együtt buliztunk – vele és még egy fél tucat másik nővel –,
de aztán egyik este azon kaptuk magunkat, hogy keményen kúrunk az
ő terebélyes franciaágyán. Pakoltam az ő terebélyes seggét. És ezt utána
folytattuk még hónapokon át. Mondom, én leginkább unalmamban. Ott
szúrtam el, hogy nem fogtam egyből gyanút, amikor egyre inkább kez-
dett mindenfélével magához édesgetni, túl volt már ezen a „barátság ex-

trákkal” mókán. Az ágyban meg minden alkalommal az volt a vaker, hogy nem, most sem kell az a koton... A végén persze Belzebub segedelmével bekapta a legyet. A hab a tortán pedig az, hogy mindezt el is tervezte. Amikor elmondta nekem, már néhány hónapos volt, túl az „időn”. Azt mondta, nem kell vállalnom, csak szeretne volna közölni. És nem sokkal utána még azzal is megörvendeztetett – és ez volt a *cseresznye* a habon –, hogy a nőgyógyásza szerint nagy valószínűséggel fogyatékos lesz „a kicsi”. Hogy a kék égbe ne, amikor ő is szittyózott minden este és bagózott, én meg... én akkor éltem a politoxikomániám csúcsát! De ő *akkor is akarta*...
VÖRÖS LUKRÉCIA Szeretne róla beszélni?

SÁNTHA LUCIÁN Haha, inkább nem... (*Visszafordul a hasára*)

Flashback Vol. 3

Szín: Szolidan berendezett „leánylakás” szép és kényelmes bútorokkal, valamint két fenemód ideges emberrel.

SÁNTHA LUCIÁN (*tizenegynéhány évvel fiatalabban; lassan kifulladásra, miután már egy órája felváltva őrgöngött és próbált érzévekkel hatni a nőre*) Hülye kérdés, de... végiggondoltad te rendesen ezt az egészet, Brünhilda...?

BRÜNHILDA (*miközben zsiros arcán összemosódnak a könnyek a takonyal*) Az apám annyira örülne neki...! Már hosszú évek óta unokára vágyik. Neked nem kell tenned semmit! Ha akarod, a gyerekekkel elköltözünk Belgrádba, még csak látnod sem kell, sem őt... sem engem... Apám mindent kifizet. Se a jelenlétedet nem követelem, se a pénzedet. Az apám segítené bennünket!

SÁNTHA LUCIÁN (*újra és még inkább kikelve magából*) Az apád?! Aki unokára vágyik?! Mért nem baszattad meg akkor magadat az apáddal? Két legyet üthettek volna egy csapásra! Lett volna unokája is, meg még egy gyereke is egyből! Épp engem taláztatok meg?! Az *apáddal*?! Nem a kurva *apádról* beszélek, bazd meg, amikor az agyadat hiányolom, hanem arról, gondold már végig! Rendben, ne beszéljünk arról, hogy

ennek nem ez a módja. Nem szólsz, hogy nem szeded már a tabletádat, aztán kész helyzet elé állítasz? Ha nincs szükséged se rám, se a támogatásomra, akkor mi a fasznak mondd el?! Szüld meg, bazd meg, aztán eridjetelek Belgrádba, vagy maradjatok itthon, vagy ugorjatok a hídról a Tiszába, de mi a picsának árulod el?! De mondom, oké, ne beszéljünk erről... mert messze nem ez itt a legnagyobb baj. De, bazd meg, gondold már át, hogy mit műveltünk mi itt az utóbbi fél évben! Egy füves depressziót, majd egy trónyos időszakot követően megérkeztem a daturába – most is épp trombitálnak nekem az angyalok – meg beléd, közben végig vedelek meg tépek is, de te is ittál végig, mint a gödény, bagóztál is, én is, nem is szerettelek, csak basztalak unalmamban... Hát szerinted testileg-lelkileg *milyen* lesz egy gyerek, aki ilyen körülmények közt fogant?! Rajta, szüld csak meg a *szörnyeteget!* *(A végét már csak rekedten suttogja, mégis üvöltésnek hat)*

BRÜNHILDA *(megpróbál Luciánhoz érni, aki erre az ajtó felé menekül, de a nő utoléri, elkapja a karjánál) Add a kis kezedet...! (Nyöszörög) Én akarok tőled...*

SÁNTHA LUCIÁN *(végre sikerül kiszabadítania magát a nő karmai közül, és nem várva meg a folytatást, az ajtót feltépvé lóhalálában elrohan. Itt a kép kimerevedik, kivilágosodik, majd elenyész – vissza a pszichorendelőbe)*

A VAK ZENÉSZEK KARA *(képváltás közben)*

szekér halad mező szalad
szép szárnyait kitarja
nem lassítja hadak útja
vizek árja
déliabáb fénye
szép mezők lánya
és az otthon ahol a szív
és a haza ahol a
lélek s a
tisza gondolat
mely úgy kap erőre bennem hogy
bűvös erőd fejtsd ki menten szárnyalj szélnél sebesebben

VÖRÖS LUKRÉCIA Különös...

SÁNTHA LUCIÁN Az hótzicher. Hát még ha hallotta volna, hogyan brum-mogott élvezés közben... *(imitálja)* Egyébként kábé egy évre rá ismét megdugtam egy buliban. Újra koton nélkül... Utóbb megtudtam, hogy szerencsére akkor már eleve várandós volt.

VÖRÖS LUKRÉCIA Az a különös, hogy a nemlélet választaná, közben ennyire tud aggodalmaskodni az evilági dolgok felett. Már akkor ez jutott eszembe, amikor a munkahelyéről beszélt... Hol is dolgozik pontosan?

SÁNTHA LUCIÁN *(erőltetetten röhögve)* Ahonnan ez az elbaszott drámai téma is ered. *Hol* másutt? Amúgy jogos a felvetése. Mindig is többen voltunk *idebenn*. Csak az egyikünk az aggodalmaskodó – de az aztán mindannyiunk vérnyomását felviszi a kuka egekbe! *(Felröhög)* De csak azóta, mióta egy másikunkban komolyan felmerült, van-e egyáltalán bárki más rajtunk kívül *odakünn*... Hypertensio essentialis. Talán ez is csak azt szolgálja, amit a cefre, a narkó, a csatározások a nőkkal, férfiakkal, medvékkel, pókokkal és faunokkal: hogy minél előbb lerohadjon a csontomról a hús. Mert felébredhetek-e igazán, mielőtt *rendesen*, úgymond, meghalok?

VÖRÖS LUKRÉCIA Csak nem hisz a halál utáni életben?

SÁNTHA LUCIÁN Én?! Piha, a halál előttiben sem hiszek. *(Végre kinyitja a szemét, felül a kanapén, Lukrécia dekoltázsára szegezi tekintetét)* Persze a halálban sem... *(kacsintva)* esetleg a la petite mort-ban – de csak módjával. *(Vigyorog)*

VÖRÖS LUKRÉCIA De most komolyan: miben hisz egyáltalán...?

SÁNTHA LUCIÁN *(nyerítve röhög)* Ehegy ihis-tehen-behen...! *(Hirtelen teljesen komolyra vált)* Hogy miben? Komolyan? Az elején elmondtam.

VÖRÖS LUKRÉCIA *(pszichológushoz méltatlanul gúnyosan)* Hogy ez itt a pokol?

SÁNTHA LUCIÁN *(lassan felkel, Lukrécia mögé lép, miközben a távolba révedve mesél, elkezd masszírozni a vállát, majd egyre mélyebbre csúsznak a tenyerei, le a dekoltázsig, majd még lejjebb)* Tudja, nem azért taszítottak le engemet ide és metélték le a szárnyaimat, mert kétségbe vontam, hogy jó ez a teremtett világ. Nem. Hanem azért, mert a szívemmel szóltam: *valóban szükség van-e rá?*

VAVA Nókutu brugybandzó! *(Ormótlan fejét félrefordítva, habzó szájjal grimaszol, földhöz bssza a mérleget, majd duzzogva hátat fordít)*

SÁNTHA LUCIÁN *(VAVA felé)* Aangrpsz brugybandzó! Csízott bíviaa, egörkh, egg, egg, egörkhrgl! Csízott egörkh gregbreble, aa mambudza, aa mambudza! Maa uggh, maa aa mambudza! Csízott egörkh aa! *(Az egyre mélyebben sóhajtozó Lukréciahoz)* Természetesen a szívemmel, hiszen elmém akkor még nem is létezett... *(közelről Lukrécia fülébe)* mint ahogyan farkam se – de ez utóbbi azóta rendesen kifejlődött, bébi... *(visszavált komolyra)* No, utána megkaptam az úgynevezett tudatot! Megkaptam rendesen... Fejemre csapták a rettenet fémsisakját, kilöttek az akkor még éppen csak szilárdulni kezdő univerzumba, és mehettem „isten hírével”, elásványosodva, hogy találjak ki ebből a csalfa, tükörfalú, fényes anyaglabirintusból, ahogy tudok... Ahol az úgynevezett „életeket” ércel mérik. A legjobb esetben is csak arannyal, de leginkább rozsdás vasláncokkal, amiket mégis szinte lehetetlenség letépní. Anyaggá silányult, elbaszott „világegyetem”... Itt aztán nem könnyű megszerezni a diplomát, hát még utána elhelyezkedni... A test megteremtésével óhatatlanul elsatnyul, majd el is hervad a lélek – aminek az ész abszolút nem szolgál segítségére, sőt... Ércel mért életek? Phú! Szarni kell bele! Attól legalább felhígul egy cseppet. Na, ez ellen „lázadtam” én. Így aztán a „boss” bele is taszajtott a közepibe, és rendesen megsokszorozódott, hogy milliárd testben égessen a kín. Hát itt vagyunk mi, kedves asszonyom. Amint mondtam: a pokolban. Ahol szépen olvad ugyan az érc – de teljesen lélekké párolódni sehogyan sem tud. Én legalábbis eddig még nem jöttem rá, mi a módja... Eh, túl régóta bolyongok már. És az úgynevezett „halál” is csak egy féregnyúlvány ebben az útvesztőben, benne sincs pihenés egy szál se...

VÖRÖS LUKRÉCIA *(nyögdecseelve a kéjtől)* Éh és ahakkohor... mi lesz most...?

SÁNTHA LUCIÁN Hogy most? Megmondom, hogy mi lesz most! *(Visszahúzza a kezét Lukrécia bugyijából egészen a nyakáig, majd enyhén megszorítja)* Téged mindenesetre még megbaszlak, eggyel több vagy kevesebb, ezen már igazán nem múlik – de azután itt a végső ideje felébredni!

Flashback Vol. 4

Szín: Ugyanaz a kocsmabelső, mint a Flashback Vol. 2-nél. Lucián vagy harminc évvel idősebben ÖREG HALÁSZ 1-ként ül az egyik asztalnál és mesél. Körülötte a fiatalabbakból álló hallgatósága – a „tanítványai” –, tulajdonképpen mindenki a csehóban, ki ülve, ki állva tátott szájjal hallgatja. Éppen a sztorija vége felé tart.

SÁNTHA LUCIÁN ...azután természetesen kőkeményen megkúrtam a picsát, előbb az asztalon, majd a kopott kanapén, végül a szőnyegen is. Betömtem rajta minden lukat, de még hasítottam belé néhány újabbat is. Nem ellenkezett egy pillanatig sem, alélt a gyönyörtől, ősbagásunk szenvedélye megoldasztott minden fémtárgyat a rendelőben... Igazából ezzel az „ördögös” dumával fektettem gerincre az összes nőt és férfit hosszú életem során. Egyikük sem volt képes ellenkezni. Akkor volt a heréimben az aranyteher, hogy a könnyítése végett megérte vállalni még a velencei ólombörtön rabságát is... Ahol egyébként sem időztem túl sokáig: a börtönőrök is csak semmi kis emberek, a testi gyönyör kísértésének ők sem képesek hosszú távon ellenállni... Hamarosan mindegyikük horogra akadt, és kéjesen pörgött a villás farkamon. TÖRZSKÖZÖNSÉG *(hű meg há meg óh)*

SÁNTHA LUCIÁN *(váratlanul kikelve magából)* Na de emberek, nyisson már végre valaki ablakot! Mindjárt megfulladok ebben a redves kénkőszagban.

(Függöny. Amíg leereszkedik)

A VAK ZENÉSZEK KARA *(lassanként elhalóan)*

hát valahogy így

kedves véreim

tudjátok

bár vitorlavásznnon mászom s

az aranyos szegeletben alig-alig

látszom

a raszta szív örökké dobog
most pedig a természet ősi
hangja hív
hangom s lantom eddig vágott ma a csendbe
rendeket
kardom szögére akasztom s
itt is hagyom kendteket
hare krisna hare hare
verseckém a-mollban kedd esténkre
ennyi volt
vale!

TÓKE

